

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Amin

Pentru a înțelege mai bine viața și faptele Cuviosului Antonie, trebuie amintit faptul că poporul român s-a format și s-a dezvoltat pe un teritoriu mult mai mare decât cel actual al țării noastre. La nordul Dunării, românii erau răspândiți între Nistru și Tisa, iar la sud, de pe lărmurile Mării Adriatice până în linutul muntos al Pindului din nord-vestul Greciei. Românii din linlurile sud-dunărene se numesc aromâni sau macedo-români, sunt de credință Ortodoxă și vorbesc un dialect românesc. Din vrednicul popor aromân, face parte și Cuviosul Antonie, născut în anul 1628, în Ianina (Linutul Pindului), din părinții Iane și Stana. La vârsta de 20 de ani, el era un vrednic și cunoscut nequștor. Majoritatea oamenilor acelor locuri se îndelețineau cu comerțul.

Asa se face că, în anul 1648, tânărul Antonie părăsește Ianina și se îndreaptă către Țara Românească. Aici descoperă o țară bogată, înfloritoare și pașnică, condusă cu înțelepciune de drept-credinciosul Voievod Matei Bășarab (1632 - 1654). Venind în Țara Românească, tânărul Antonie se îndreaptă către Oltenia, stabilindu-se la Râmnicu-Vâlcea, unde se și căsătorește cu Despina, după legea creștinească. Bunul Dumnezeu a binecuvântat această familie cu un copil, pe care l-au botezat Mihail și l-au îndrumat către preotie. Timp de 44 de ani, Antonie a continuat îndelețnicirea părinților săi (comerțul), făcând multe fapte de milostenie creștinească. Ajuns la vârsta de 64 de ani, drept-credinciosul Antonie s-a hotărât să îmbrățișeze frumusețea chipului vietuirii călugărești.

Călătoriile sale prin satele Olteniei, mai ales în linutul Vâlcei, cu ocazia băciurilor, i-au purtat pașii, de multe ori, pe la Sfintele Mănăstiri.

In anul 1692, în limpul Domnitorului martir Constantin Brâncoveanu (1688 - 1714), Episcopul Ștefan al Râmnicului, care, de altfel, îl cunoștea, îi recomandă Cuviosului Mănăstirea Sărăcinești, la construirea căreia evlaviosul comerciant contribuise financiar. Aici a fost luș în călugărie, primind numele Antonie.

Cuviosul Antonie a fost cuprins de dorința de a întreprinde o călătorie la locurile sante, cu gândul de a se retrage la Sfântul Munte Athos din Grecia, pentru a trai o viață călugărească mai aspră. Însă, plecarea la Sfintele Locuri se facea numai cu aprobarea Episcopului locului, iar acesta nu i-a împlinit dorința. Văzând în el o personalitate de mare valoare, Înaltul Ierarh avea să-i spună că există și în țara noastră locuri asemănătoare celor din muntele Athos, unele dintre acestea fiind chiar superioare prin frumusețe, liniște și condițiile de viață. Locul în care s-a retras Cuviosul Antonie, ca să trăiască în deplină așeză, a fost Schitul Iezer, la îndemnul Episcopului.

Ajuns în acest loc, Cuviosul avea să descopere Schitul ruinat, bucurându-se, însă, de traiul în sihăstrie. El va purcede la refacerea lăcașului și, astfel, în jurul lui se vor aduna mulți ucenici și numeroși credincioși încep să vină acum la schit. Sfântul Antonie simțea, însă, nevoia unei mai mari singurătăți. Cercetând locuri pustii și căutând sălăș de liniștire, Cuviosul a găsit, din voia lui Dumnezeu, o peșteră. Și rugându-se cu lacrimi, s-a învrednicit de o vedenie cerească, în care i s-a spus să se apuce să sape cu dalta și ciocanul și să facă o biserică în peșteră, în piatră. Cuviosul Antonie primește, din partea Episcopului, binecuvântarea pentru acest fel de vietuire și împlinește porunca Dumnezeiască, dăltuind în stâncă, timp de trei ani, Paraclisul și chilia. Mai târziu, el își va săpa și locul de odihnă veșnică, tot în stâncă, la gura peșterii, în partea stângă.

Cuviosul Antonie ducea o viață extraordinară, de pustnic. În limpul zilei, lucra la curățirea pădurii pentru a amenaja un loc de zarzavaturi și o livadă, iar noaptea se consacra privegherii. Dormea doar câteva ore din noaptea, și atunci nu pe pat, ci pe un scaun din piatră. A luat cu sine și câțiva ucenici, care se nevoiau și ei în chilii separate, adunându-se toți la Sfânta și Dumnezeiască Liturghie, care se oficia în bisericuța din peșteră.

Cuviosul Antonie a trecut în veșnicie la vârsta de 92 de ani, în ziua de luni, 23 noiembrie 1720, după 28 de ani petrecuți în viața monahală. Si-a cunoscut mai dinainte trecerea la cele veșnice. Înainte cu 40 de zile, a chemat la sine pe ucenicul său, Ieromonahul Nicolae i-a spus că sfârșitul i se apropie și se va muta din viața aceasta, având dorința ca, după moarte, trupul sa-i fie înmormântat în gropnița pe care singur și-a săpat-o, iar oșemintele să nu-i fie dezgropate. După moarte, Cuviosul Antonie s-a arătat, de mai multe ori, în vedenie, ucenicilor săi, făcând minuni și semne, prin care s-a dovedit că este Sfânt. Sfântul Calinic, pe când era Ierarh la Râmnic, a voit să-i dezgropă oșemintele, dar în limpul privegherii, o stâncă s-a rostogolit peste mormânt, împlinind, astfel, dorința Cuviosului.

Câteva părțicele din oșemintele Sfântului au fost găsite, pe la anul 1955, de către o creștină evlavioasă, sora Dumitru, care a săpat pe lângă stâncă prăbușită peste mormânt. Cu cântări de laudă, sintele sale moaște au fost transportate, în procesiune religioasă, la Schitul Iezer, fiind așezate în Sfânta Biserică, în vederea canonizării - lucru ce s-a împlinit abia în anul 1992.

Despre descoperirea și a altor Sfinte moaște s-a ocupat și Părintele Profesor Balasa Dumitru, de la Slatina, trecut la Domnul, mărturisind acest lucru la Sfânta Mănăstire Iezer, în anul când Sfântia Sa a sfîșit peștera renovată de o creștină din București, descoperind în partea stângă a peșterii și cărămida cu înșcrișul Sfântului și anul trecerii la Domnul, precum și o parte din scalp.

În anul 2000 câțiva oameni de buna credință au făcut o nouă raclă din argint aurită, la Monetaria Statului. Sintele moaște au fost așezate în noua raclă, punându-se toate odărele în ceară de albine, iar cărămida cu înșcrișurile a fost așezată sub porțiunea de scalp a Sfântului.

Martori la strămutarea Sintelor moaște în noua raclă, care a avut loc în anul 2000, au fost Preotul mănăstirii de atunci Gălbează Filaret, trecut la Domnul în anul 2009, Maica Sarelă Stavroforă Mihaela Popa și Prof. Ioan Ionescu din București, care au văzut cărămida așezată în ceară sub scalpul Sfântului cu înșcrișul în limba latină.

Sfântul Antonie se prăznuiește în ziua de **23 noiembrie** a fiecărui an.

A m i n

Eparhul Sintelor Mănăstiri din Eparhia Râmnicului
Arhimandrit Dr. Vartolomeu Androni

Staretul Mănăstirii Iezer-Vâlcea
Stavrofora Mihaela Popa

† Preot Gălbează Filaret
Prof. Ioan Ionescu-București
Inq. Pavel Sachelarie